

kunde have været et Argument deri, hvis Kongen ved den Leilighed havde fundet det nødvendigt at tage et Forbehold om at udstede en foreløbig Finantslov, som derpaa skulde forelægges for Rigsdagen, men derpaa gik jo Forbeholdet aldeles ikke ud; det gik ud derpaa, at Kongen vilde, uden enten at have nogen Bevilling fra Rigsdagen eller at indhente Rigsdagens Samtykke, for det Finantsaar afholde Udgifterne og oppebære Statutterne, og det er sandelig sølellart, at det kunde han ikke gjøre uden at tage et Forbehold. Det er tydeligt, at deri ligger aldeles Intet, og vil det ærede Medlem have et Vidnesbyrd fra Grundlovens ophøjede Giver Kong Frederik den Syvende, saa ligger det dog i det Hele nær at holde sig til, at vi have et Vidnesbyrd i, hvad Kong Frederik gjorde den 12te Mai 1853, da han satte sit Navn under den foreløbige Finantslov, som den Gang blev givet. Det ærede Medlem fremsatte rigtignok den Paastand, at det ikke var nogen foreløbig Finantslov, men en foreløbig Indtægts- og Udgiftsbevilling. Sa, hvis man hellere vil kalde det en Indtægts- og Udgiftsbevilling end en Finantslov, saa kommer det ikke saa nøie an derpaa. Denne foreløbige Lov gik ud paa, at „Regjeringen, indtil Finantsloven blev givet, hemyndiges til foreløbig at afholde de nødvendige løbende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler, dog at de Hovedsummer og vigtigere Poster, der ere opførte i det Rigsdagens forelagte Forslag til Finantslov, ikke overskribes, samt til at opkræve de bestaaende Skatter og Afgifter.“ En saadan Bevillingslov var det. Naar det ærede Medlem sagde, at Forholdet den Gang var et ganske andet, end det nu er, thi den Gang havde man al mulig Grund til at vente at faae Rigsdagens Samtykke senere hen til Finantsloven, men at Sagen stiller sig ganske anderledes, naar Folkethinget en Gang havde negtet Finantsloven, saa vil jeg dog rigtignok dertil sige: Hvorfra havde man den Gang en saa overordentlig stærk Grund til at kunne tro sig sikker paa at faae Finantsloven bevilget, Valgene vare jo endnu ikke foretagne, da den foreløbige Lov af 12te Mai 1853 blev udstedt; Valgene bleve først foretagne til Folkethinget den 27de Mai 1853 og til Landsthinget den 3die Juni. Man kjendte altsaa dengang aldeles ikke den Rigsdag, af hvis Botum det Hele vilde komme til at afhænge, og hvorfra skulde man den Gang have en saa sikker Fortrosthing til at faae Finantsloven bevilget, navnlig da man befandt sig i en Konflikt med Rigsdagen, som allerede havde ført til 2 Opløsninger. Og hvorfor kunde man vel spørge, skulde en Regjering, fordi Folkethinget havde negtet Finantsloven, ikke kunne vente, at det nye Folkething, der vilde blive dannet efter en Opløsning, vilde indrømme dem Finantsloven, hvorfor skulde dette paa Forhaand være givet; derpaa vil vist det ærede Medlem blive Svaret skyldig. Nei, det er ganske

klart, at det Argument, der saaledes anføres, er uden Betydning. Jeg vil ikke indlade mig paa en Undersøgelse eller Drøftelse af Spørgsmaalet om foreløbige Finantslove. Jeg siger dette, fordi dette Spørgsmaal ikke foreligger her, og dets Afgjørelse ikke hører ind under denne Forsamling; men saameget kan man sige, at er en foreløbig Finantslov ulovlig og umulig, saa kan en Regjering med den nuværende Forsatning blive en Umulighed. Naar man har en Forsatning, som aabner en Mulighed for, at Thingene kunne staa i Modsetningsforhold til hinanden, en Mulighed, der saa meget lettere kan blive til Virkelighed, naar det ene Thing viser en ubefindig Fremtømme, da, mine Herrer, kan der fremtømme en Situation, der vil gjøre enhver Regjering umulig, naar ikke en foreløbig Finantslov er tilstedelig; thi Sagen kan eller vil vel beskrive, at Landsthinget har Ret til at negte Finantsloven ligesaavel som Folkethinget. Sa, vi hørte jo nok det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) igaar sige, at man ikke havde noget Exempel paa, at et Overhus havde negtet Finantsloven. Et Overhus! Lad os dog en Gang komme bort fra den Forvirring af Begreber, der fremkommer ved en saadan Misbrug af Ord som det, at kalde Landsthinget et Overhus. Har det ærede Medlem, jeg nys nævnte, nogenstunde været inde i Landsthinget og kastet et Blik ned over Forsamlingen og set den Række Bønder, der sidder der? For en stor Del dygtige, brave og befindige Mand, som vi med Glæde kunne se hen til. Men er det et Overhus? Kalder man en Forsamling, som bestaar af 66 Medlemmer, hvoraf de 27 kunne gjøre Regning paa at fremkomme ved den almindelige Valgret (Berg: Kofteklæbte), ja, Kofteklæbte — et Overhus? (Stemmer: Ja!) Nei, mine Herrer, det er noget andet. Jeg vil imidlertid, siden vi nu en Gang ere komne ind herpaa, og det, jeg siger, møder Modsigelse, ikke sty at udtale, at Landsthinget er fuldt saa vel et Udtryk for Folket som Folkethinget (Afbrydelse). Jeg siger, og det gjentager jeg, at Landsthinget har Momenter til at være en fuldligere Repræsentation for det hele Folk end Folkethinget. Landsthinget har for det Første det, at ved gennem de Medlemmer, der tilføres det ved den almindelige Valgret, er et Udtryk for det, som de Herrer kalde almindelig Mennekeværd, Mennefestenes Righed, det Almenmennefælige; men det aabner tillige Pladsen for, at der ogsaa kan komme frem det saavel paa Landens som paa det materielle Gebet Løndne og Tilkæmpe, og som med al Anerkjendelse af det lige Mennekeværd dog skaber en vis Forskjel mellem Mennefestene, som man aldrig kan udslette eller overse. Folkethinget derimod er et Udtryk for den store Masses Overherredømme; Alle ere enige om, at det er den, hvis Stemme er afgjørende ved dets Dannelselse, og de Herrer kunne til en vis Grad betragte sig som Repræ-